

KOMMISSIONENS BESLUT (EU) 2016/2042**av den 1 september 2016****om den stödordning SA.38418 – 2014/C (f.d. 2014/N) som Tyskland planerar att genomföra till stöd för filmproduktion och filmdistribution***[delgivet med nr C(2016) 5551]***(Endast den tyska texten är giltig)****(Text av betydelse för EES)**

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR ANTAGIT DETTA BESLUT

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 108.2 första stycket,

med beaktande av avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, särskilt artikel 62.1 a,

efter att i enlighet med nämnda artiklar ha gett berörda parter tillfälle att yttra sig ⁽¹⁾ och med beaktande av dessa synpunkter

och av följande skäl:

1. FÖRFARANDE

- (1) Genom en skrivelse av den 4 mars 2014 anmälde Tyskland till kommissionen en ändring av stödordningen till stöd för filmproduktion och filmdistribution (filmfinansieringslagen [Filmförderungsgesetz], nedan kallad FFG). Genom skrivelser av den 17 april 2014 och den 16 juli 2014 gav Tyskland kommissionen ytterligare information.
- (2) Genom en skrivelse av den 17 oktober 2014 underrättade kommissionen Tyskland om sitt beslut att inleda det förfarande som avses i artikel 108.2 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget) för ovan nämnda åtgärd.
- (3) Kommissionens beslut att inleda ett förfarande (nedan kallat *inledningsbeslutet*) har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning* ⁽²⁾. Kommissionen har uppmanat berörda parter att inkomma med synpunkter.
- (4) Genom en skrivelse av den 11 december 2014 har Tyskland inkommit med synpunkter på inledningsbeslutet.
- (5) Dessutom har synpunkter inkommit från berörda parter till kommissionen. Kommissionen har vidarebefordrat dessa till Tyskland som därmed fick tillfälle att bemöta dem; Tysklands synpunkter mottogs genom en skrivelse av den 5 mars 2015.

2. DETALJERAD BESKRIVNING AV ÅTGÄRDEN**2.1 Stödordningens benämning och innehåll**

- (6) Rättslig grund för stödordningen är FFG i dess lydelse enligt sjunde ändringslagen, där förutsättningarna för stöd till audiovisuella produktioner från tyska Filmförderungsanstalt (nedan kallat FFA) anges. Genom sitt beslut i ärende SA.36753 av den 3 december 2013 godkände kommissionen stödordningen för tiden fram till den 31 december 2016. Den anmälda planerade ändringen av denna stödordning gäller finansiellt stöd för beställvidteotjänster utan säte eller etablering i Tyskland och uttagande av en avgift från företag som erbjuder sådana tjänster.
- (7) Den befintliga tyska nationella stödordningen för främjande av produktion, distribution och visning av filmer finansieras genom en särskild avgift som tas ut från företag i biograf- och videobranchen samt tevesändningsföretag. Skyldigheten att betala avgiften gäller för biografer och företag som erbjuder bildmedier och

⁽¹⁾ EUT C 437, 5.12.2014, s. 57.⁽²⁾ Se fotnot 1.

beställvideotjänster. Storleken på den filmavgift som ska betalas till FFA beror på omsättningen från filmverksamheten. Biografer betalar en avgift baserat på kassaomsättningen per visningsställe. Leverantörer av bildbärare och beställvideo betalar en avgift baserad på årsnettoomsättningen, om denna uppgår till minst 50 000 euro ⁽³⁾.

- (8) Ändringen av stödordningen görs mot bakgrund av den snabba tekniska utvecklingen, särskilt inom området filmdistribution. Hushållen ser alltmer film online. Uthyrning av fysiska datamedier minskar däremot i betydelse. Var en leverantör som erbjuder dessa tjänster – i detta fall tillhandahållande av filmer för privat visning – är etablerad får allt mindre betydelse för en framgångsrik utveckling av affärsmodellen. En leverantör kan producera tjänster på en valfri ort och tillhandahålla dem i andra områden. Inga större transportkostnader eller kostnader för fysisk närvaro uppkommer. Det är inte nödvändigt att ha ett säte eller en etablering för att tillhandahålla nedladdningstjänster till konsumenter i mottagarmedlemsstaten. De åtgärder som Tyskland avser att införa genom den förslagna ändringen av den nationella stödordningen rör det finansiella stödet för filmdistribution genom beställvideo. Hittills har bara leverantörer av beställvideo med säte eller etablering i Tyskland kunnat främjas. I framtiden ska även interneterbjudande riktade till kunder i Tyskland på tyska språket från leverantörer av beställvideo utan säte eller etablering i Tyskland kunna främjas.
- (9) I linje med denna ändring ska dessutom även artikel 66a.2 FFG ändras när det gäller finansieringen av stödordningen för att säkerställa att leverantörer av beställvideo med säte eller etablering utanför Tyskland också blir skyldiga att betala avgiften i gengäld för att de kan ta del av stöden. Avgiften tas ut på den omsättning som det berörda företaget har för produktioner som kan främjas, det vill säga erbjudanden via internet på tyska språket till kunder i Tyskland, om inte redan en jämförbar avgift för främjande av biograffilm tas ut på denna omsättning på orten där företaget har sitt säte.
- (10) Tyskland motiverar inkluderingen av leverantörer av beställvideo med säte utomlands dels med den kraftigt ökande andelen av beställvideotjänster av den totala filmdistributionen och filmanvändningen, dels med det nya fenomenet att stora, internationellt verksamma leverantörer av beställvideo bara etablerar sig på ett ställe i unionen från vilket leverantören betjänar flera eller alla medlemsstater. Målet med utvidgningen är dessutom att vara trogen mot systemet och filosofin för FFG: filmkonsumtionen i Tyskland – oavsett genom vilket medium – säkrar inkomster för en nationell fond till främjande av olika kulturmål, inklusive filmproduktion och filmdistribution.
- (11) Av de medel som tas in via avgiften för inhemska och utländska videoleverantörer är 30 % reserverat till främjande av filmdistribution genom film eller beställvideotjänster; resten går, tillsammans med avgifterna från biografer och tevesändningsföretag, genom andra kanaler till främjande av filmproduktion och filmdistribution. Dessa örönmärkta 30 % är de enda stödmedel som finns för videodistribution.
- (12) Den anmälda åtgärden ska träda i kraft den dag då kommissionen godkänner den och gälla till den 31 december 2016. Uppbörderna av avgiften för tillhandahållande av bildmedier väntas ge intäkter på cirka 13 miljoner euro per år.

2.2 Förekomst av stöd

- (13) Som angetts i inledningsbeslutet, är den beskrivna åtgärden ett statligt stöd i enlighet med artikel 107.1 i EUF-fördraget. Enligt artikel 107.1 i EUF-fördraget är stöd som ges av en medlemsstat eller med statliga medel, av vilket slag de än är, som snedvrider eller hotar att snedvrida konkurrensen genom att gynna vissa företag eller vissa produktionsgrenar, oförenligt med den inre marknaden, om de påverkar handeln mellan medlemsstaterna. Den beskrivna åtgärden uppfyller de sammanlagda förutsättningar som måste vara uppfyllda för att en åtgärd ska anses vara ett stöd. Det finansiella stödet till främjande av filmdistribution betalas med statliga medel, det ger företaget en ekonomisk fördel som är selektiv och kan snedvrida konkurrensen och handeln eller hota att snedvrida konkurrensen och handeln på den inre marknaden.

⁽³⁾ Avgiften för ett videoföretag uppgår till 1,8 % vid en omsättning på högst 30 miljoner euro, 2,0 % vid en omsättning på mellan 30 och 60 miljoner euro och 2,3 % vid en omsättning på över 60 miljoner euro.

- (14) Det statliga stöd som regleras genom FFG finansieras genom intäkter från olika skattelikhande avgifter som fastställs i FFG. Intäkterna från avgifterna fördelas av FFA, en offentligrättslig institution, som stödmedel för filmproduktion och filmdistribution. Det innebär att åtgärden finansieras med statliga medel och ska tillskrivas staten.
- (15) Stödmottagarna enligt stödordningen – filmproducenter, manusförfattare, filmleverantörer, biografer – utövar en ekonomisk verksamhet och ska följaktligen betraktas som företag. Det statliga stödet utgör en fördel som stödmottagarna inte skulle få under normala marknadsvillkor. Stödordningen är dessutom selektiv, eftersom endast företag som är verksamma inom områdena produktion, distribution och visning av filmer kan få stödet.
- (16) Marknaden för filmproduktion och filmdistribution är en internationell marknad. Stödmottagarna konkurrerar internationellt med producenter och leverantörer i andra medlemsstater. Därför påverkar denna åtgärd till stöd för filmproduktion, filmdistribution och filmfrämjande konkurrensen och handeln mellan medlemsstaterna och utgör ett statligt stöd enligt artikel 107.1 i EUF-fördraget.

2.3 Skäl att inleda förfarandet

2.3.1 Den ändrade stödordningen för beställvideotjänsters förenlighet med artikel 107.3 d i EUF-fördraget.

- (17) Den planerade åtgärden (finansiellt stöd till beställvideotjänster utan säte eller etablering i Tyskland och uttagande av en avgift från leverantörer av sådana tjänster) utgör en ändring av den stödordning som kommissionen har godkänt till och med den 31 december 2016. Kriterierna för bedömningen av statligt stöd har inte ändrats sedan det senaste godkännandet av stödordningen; den planerade ändringen gäller endast stöd för filmdistribution genom beställvideo och den avgift som ska erläggas av utländska leverantörer.
- (18) Kommissionen har redan förklarat stöd för distribution av filmer genom beställvideo i sig förenligt med artikel 107.3 d i EUF-fördraget (*). Utvidgningen av kretsen av de stödmottagare som kan bli aktuella till företag utan säte i Tyskland har inga negativa effekter på resultatet av den förenlighetsprövning som ska göras enligt ovan nämnda artikel.

2.3.2 Eventuellt brott mot andra bestämmelser i unionsrätten

- (19) Vid den stödrättsliga bedömningen ska kommissionen även bedöma om finansieringen av stödåtgärderna är förenlig med andra bestämmelser i unionsrätten än konkurrensreglerna, om finansieringen utgör en integrerad del av stödet. Detta är fallet om det mellan avgiften och stödet finns en koppling som innebär att intäkterna från avgifterna måste användas till finansieringen av stödet och avgiftens storlek har direkt effekt på stödets storlek (?). Om i ett sådant fall avgiften är oförenlig med andra bestämmelser i fördraget, kan kommissionen inte förklara stödordningen som avgiften ingår i som förenlig med den inre marknaden (?).
- (20) Enligt den anmälda bestämmelsen ska 30 % av intäkterna från de avgifter som videoleverantörerna ska betala användas för finansiering av videodistribution. Inga andra medel finns för finansiering av denna typ av stöd. Eftersom intäkterna från avgifterna utgör den enda finansieringskällan till stödet till videodistributionen och har direkt effekt på storleken på de finansiella medel som står till förfogande för stödet finns en koppling mellan det finansiella stödet för videodistributionen och intäkterna från de avgifter som tas in på denna verksamhet. Det innebär att det finns en direkt koppling mellan avgiften och stödet och då ska en prövning göras om åtgärden även är förenlig med andra bestämmelser i unionsrätten än konkurrensreglerna.
- (21) Det ska därför prövas om utvidgningen av avgiftsskyldigheten till leverantörer av beställvideo utanför Tyskland är förenlig med artikel 110 i EUF-fördraget enligt vilken medlemsstaterna inte får ta ut avgifter på varor från andra medlemsstater som de inte tar ut för liknande inhemska varor. Vidare ska prövas om avgiften bryter mot

(*) Kommissionsbeslut av den 3 december 2013 i stödärende SA.36753 – Tyskland, filmfinansieringslagen, med beaktande av skälen 80–95 i kommissionsbeslutet av den 10 december 2008 i ärende nr 477/2008 – Tyskland, tyska filmfinansieringslagen.

(?) Domar i mål C-333/07, Régie Networks, EU:C:2008:764, punkt 99; dom av den 11 juli 2014 i mål T533/10, DTS Distribuidora de Televisión Digital mot kommissionen, REU, under överklagande, EU:T:2014:629, punkt 51 och dom i mål T151/11, Telefónica de España et Telefónica Móviles España mot kommissionen, REU, under överklagande, EU:T:2014:631, punkt 101.

(?) Domar i mål DTS Distribuidora de Televisión Digital mot kommissionen, se fotnot 5 ovan, EU:T:2014:629, punkt 50, och Telefónica de España et Telefónica Móviles España mot kommissionen, se fotnot 5 ovan, EU:T:2014:631, punkt 100.

bestämmelserna i Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/13/EU ⁽⁷⁾ om jurisdiktion över leverantörer av beställvideo etablerade i andra medlemsstater.

2.3.2.1 Artikel 110 i EUF-fördraget

- (22) En avgift är oförenlig med artikel 110 och därmed förbjuden om den är diskriminerande till den importerade produktens nackdel, det vill säga om den delvis utjämnar pålagan på den inhemska produkten som omfattas ⁽⁸⁾.
- (23) I enlighet med detta kan skattelikhande avgifter som de som uppbärs inom ramen för ovan beskrivna stödordning vara oförenliga med artikel 110 i EUF-fördraget om endast inhemska tjänsteleverantörer främjas enligt stödordningen eller om inhemska tjänsteleverantörer främjas mer än konkurrenter i andra medlemsstater. I sådana fall får importerade tjänster inte beläggas med en avgift eftersom detta skulle strida mot EUF-fördraget. Om däremot importerade tjänster från avgiftsskyldiga leverantörer i andra medlemsstater inom ramen för stödordningen kan främjas på samma sätt som tjänster från inhemska leverantörer, föreligger inget brott mot artikel 110 i EUF-fördraget.
- (24) Men även om, såsom i föreliggande fall, en stödordning anger att även utländska leverantörer på ett icke diskriminerande sätt kan främjas är detta i sig inte tillräckligt. Det måste dessutom kunna uteslutas att stöd villkoren i praktiken gynnar inhemska leverantörer strukturellt.
- (25) Kommissionen har uppmanat Tyskland och alla berörda parter att inkomma med synpunkter och att lämna relevant information om stödordningens förenlighet med artikel 110 i EUF-fördraget.

2.3.2.2 Direktiv 2010/13/EU

- (26) Genom den anmälda åtgärden åläggs leverantörer av beställvideo etablerade i andra medlemsstater att betala en avgift som tas ut på omsättningen på sådana tjänster på den tyska marknaden. Därmed uppkommer frågan om direktiv 2010/13/EU är tillämpligt på detta stöd.
- (27) Enligt artikel 13 i direktiv 2010/13/EU ska medlemsstaterna se till att audiovisuella medietjänster på begäran som tillhandahålls av leverantörer av medietjänster under deras jurisdiktion, där så är praktiskt möjligt och på lämpligt sätt, främjar framställningen av och tillgången till europeiska produktioner. Som exempel på ett sådant främjande nämns i artikel 13 ett finansiellt bidrag till produktion och förvärv av sändningsrätter till europeiska produktioner eller fastställande av andelen och framhävandet av europeiska produktioner i medietjänsteleverantörernas kataloger. Enligt skäl 19 påverkar direktiv 2010/13/EU inte medlemsstaternas och respektive myndigheters ansvar "i fråga om organisationen – inklusive systemen för tillståndsgivning, administrativ auktorisering eller beskattning – och finansieringen av program samt programinnehåll".
- (28) Det måste påpekas att när direktiv 2010/13/EU trädde i kraft hade beställmedietjänster där leverantören inte hade någon etablering i mottagningsmedlemsstaten fortfarande liten betydelse. Marknadsandelen har dock ökat markant fram till idag. Marknaden för beställvideotjänster hade under 2014 en omsättning på 2,501 miljarder euro vilket innebär en ökning med 272 % sedan 2010. I Tyskland låg 2014 omsättningen på denna marknad på 315,2 miljarder euro, vilket är en ökning med 172 % sedan 2010 ⁽⁹⁾.
- (29) Om FFG skulle betraktas som en åtgärd för omsättning av artikel 13 i direktiv 2010/13/EU, skulle Tysklands jurisdiktion över leverantörer av beställvideo med etablering i andra medlemsstater behöva bedömas enligt bestämmelserna om jurisdiktion i direktivet. Enligt artiklarna 2.1.2 a och 2.3 i direktiv 2010/13/EU har medlemsstaterna – i enlighet med de specifika bestämmelserna i direktivet – jurisdiktion över de audiovisuella medietjänster som distribueras av leverantörer av medietjänster etablerade inom medlemsstatens territorium. Enligt artikel 3.1 i direktiv 2010/13/EU "ska [medlemsstaterna] säkerställa fri mottagning och ska inte begränsa vidare sändning inom sina territorier av audiovisuella medietjänster från andra medlemsstater av skäl som hör under områden som samordnas av detta direktiv".

⁽⁷⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/13/EU av den 10 mars 2010 om samordning av vissa bestämmelser som fastställs i medlemsstaternas lagar och andra författningar om tillhandahållande av audiovisuella medietjänster (direktiv om audiovisuella medietjänster) (EUT L 95, 15.4.2010, s. 1).

⁽⁸⁾ Kommissionens beslut 2000/116/EG i ärende C-34/1997 om det statligt stöd, finansierat genom skattelikhande avgifter, som Nederländerna planerar att genomföra till förmån för reklam för prydnadsväxter (EUT L 34, 9.2.2000, s. 20), skäl 63.

⁽⁹⁾ European Audiovisual Observatory – Trends in Video-on-Demand revenues, s. 3–4, <https://ec.europa.eu/digital-single-market/en/news/study-data-and-information-costs-and-benefits-audiovisual-media-service-directive-avmsd>

- (30) Om direktiv 2010/13/EU är tillämpligt, är det den medlemsstat där medietjänsteleverantören är etablerad som är skyldig att säkerställa att de föreskrifter som gäller för audiovisuella medietjänster inom det egna territoriet följs. De skäl som finns för att avvika från denna princip för audiovisuella medietjänster på begäran räknas uttömmande upp i artikel 3.4 a i direktiv 2010/13/EU.
- (31) Följaktligen har kommissionen i sitt inledningsbeslut anfört tvivel på att den anmälda ändringen av den befintliga statliga stödåtgärden FFG är förenlig med den inre marknaden. Tvivlen rör i synnerhet om filmdistributionsstödet, som finansieras via en fond där bland annat avgifter från leverantörer av beställvideo etablerade utanför Tyskland går in, är förenligt med direktiv 2010/13/EU.

3. SYNUNKTER FRÅN BERÖRDA PARTER

- (32) Synpunkter från 10 berörda parter har inkommit till kommissionen: Följande parter har lämnat synpunkter: de tyska public serviceföretagen ARD och ZDF, tyska Verband Privater Rundfunk und Telemedien e.V. (nedan kallad VPRT), European Digital Media (nedan kallad EDiMA), Verband Deutscher Kabelnetzbetreiber (nedan kallad ANGA), den offentliga filmfonden Mitteldeutsche Medienförderung GmbH (nedan kallad MDM), Spitzenorganisation der Deutschen Filmwirtschaft e.V. (nedan kallad SPIO) som företrädare för sina medlemmar inom branscherna filmproduktion, filmteknik och filmdistribution, biografägarna (AG Kino och HDF Kino) och Allianz deutscher Produzenten (nedan kallad *producentalliansen*). En berörd part har ansökt om att deras identitet inte offentliggörs.

3.1 Eventuellt brott mot artikel 110 i EUF-fördraget

- (33) Den berörda part vars identitet inte kan offentliggöras (nedan kallad *företag X*) hyser farhågor om ett brott mot artikel 110 i EUF-fördraget. Fastän stödordningen är utformad så att även utländska leverantörer kan främjas på ett icke diskriminerande sätt menar företag X att stödvillkoren i praktiken skulle ge inhemska leverantörer en strukturell fördel.
- (34) Diskrimineringen skulle uppstå eftersom medlemmarna i det organ som beslutar om tilldelningen av stödet, åtminstone för tillfället, uteslutande är tyskar. Beviljandet av stödmedel är en bedömningsfråga, vilket innebär att stöden med högsta sannolikhet skulle tilldelas tyska företag. Vidare gör företag X gällande att utländska leverantörer skulle erbjuda en högre andel utländskt innehåll även när de riktar sig till en tysk publik. Eftersom de har ett lägre antal tyska filmer i sitt erbjudande kommer också ett lägre antal av deras filmer i fråga för ett distributionsstöd. Dessutom måste utländska leverantörer av beställvideo övervinna en språkbarriär eftersom de tillämpliga bestämmelserna bara finns på tyska språket och även ansökningarna måste göras på tyska språket.
- (35) Företag X kritiserar det låga beloppet per film som ges i distributionsstöd och den totalt sett låga andelen av distributionen via beställvideo som får stöd jämfört med försäljning av video på DVD eller blu-ray. Kritik riktas även mot det faktum att avgiften tas ut på omsättningen för alla filmer, oberoende av om det är tyska eller europeiska filmer som skulle kunna komma i fråga för distributionsstöd eller inte. Därtill berörs inhemska leverantörer av beställvideo i mindre utsträckning av avgiften eftersom vissa av dem är vertikalt integrerade leverantörer av beställvideo och teve- eller kabelteveföretag som även kan få produktionsstöd från Deutsche Filmförderfonds som finansieras genom avgifter från leverantörer av beställvideo.
- (36) ANGA, som även företräder leverantörer av beställvideo i Tyskland, förutser däremot en diskriminering av inhemska leverantörer eftersom de skulle vara tvungna att betala en obligatorisk avgift på försäljningen inom landet medan däremot utländska konkurrenter, som konkurrerar med skraddarsydda erbjudande på samma marknad, inte behöver betala någon avgift på sin relevanta omsättning eftersom de har sitt säte i utlandet. SPIO, VPRT, producentalliansen och MDM utgår dessutom från att avgiften kommer att göra slut på diskrimineringen av inhemska leverantörer. Enligt SPIO:s uppgifter genereras större delen av omsättningen på beställvideo i Tyskland av 13 företag, varav 6 är etablerade i utlandet. I dessa siffror är inte inräknat att en ledande leverantör av beställvideo från USA som har etablerat sig i Nederländerna nyligen har inträtt på marknaden. Enligt SPIO:s åsikt bör den avgörande faktorn för uttagande av avgiften inte vara leverantörens mer eller mindre slumpartade etableringsort. I den digitala tidsåldern behöver en leverantör bara en etablering på den inre marknaden. Det borde vara mer relevant för uttagandet av avgiften om en leverantör skaffar filmlicenser för den tyska marknaden

som möjliggör för denne att göra affärer där med slutanvändarna. SPIO hänvisar dessutom till uppgifter som de har samlat in av vilka det framgår att utländska leverantörer av beställvideo ger tyska produktioner samma ställning i sitt erbjudande som inhemska leverantörer.

3.2 Förenlighet med direktiv 2010/13/EU

- (37) Beträffande direktiv 2010/13/EU anser företag X och EDiMA att den anmälda stödordningen är en åtgärd för att främja tillgången till europeiska produktioner i enlighet med artikel 13.1 i detta direktiv och att det bryter mot ursprungslandsprincipen.
- (38) Övriga berörda parter är för det tyska förslaget och anser att avgiften inte bryter mot artikel 13.1 jämfört med artiklarna 2 och 3 i direktiv 2010/13/EU.

4. TYSKLANDS SYNPUNKTER

- (39) Tyskland framhåller att det generellt ligger i alla medlemsstaternas intresse att förhindra att företag väljer sitt säte i första hand av skatte- eller avgiftsskäl och att det därmed uppkommer en snedvriden säteskonkurrens i filmbranschen. Uteslutning av leverantörer av beställvideo som är etablerade utanför Tyskland och som riktar sig till tyska kunder skulle få en negativ effekt på främjandet av europeiska produktioner.

4.1 Eventuellt brott mot artikel 110 i EUF-fördraget

- (40) Tyskland bekräftar sin uppfattning att den planerade avgiften för utländska leverantörer av beställvideo inte heller i praktiken gynnar inhemska leverantörer framför utländska leverantörer. Företag X:s påstående att stöden skulle tillkomma tyska företag eftersom det beslutande organet består av tyskar anser Tyskland inte vara hållbart. Kriteriet för främjandet är inte sökandens säte utan de för främjande aktuella audiovisuella verkens kulturella och kreativa kvalitet. Tyskland erkänner uttryckligen att utländska leverantörer av beställvideo erbjuder ett betydande antal tyska filmer som kan främjas och välkomnar detta.
- (41) Argumentet att utländska företag erbjuder en högre andel utländskt innehåll och därmed också färre filmer som skulle kunna komma i fråga för distributionsstöd fastän avgiften tas ut på den totala omsättningen för alla filmer är inte heller hållbart. För det första görs ingen skillnad på inhemska och utländska leverantörer. Inhemska leverantörer med ett filmerbidande som till största delen inte kan främjas befinner sig i samma situation. För det andra utgör detta ingen indirekt diskriminering eftersom utländska företag faktiskt inte erbjuder färre filmer som kan främjas än deras inhemska konkurrenter utan till och med fler, vilket bekräftas av uppgifterna från Europeiska audiovisuella observationsorganet i kommissionens meddelande om europeisk film i den digitala tidsåldern ⁽¹⁰⁾.
- (42) Tyskland tillbakavisar dessutom argumentet att utländska leverantörer av beställvideo måste övervinna en språkbarriär. Avgiften tas enbart ut från leverantörer som aktivt marknadsför sitt erbjudande på den tyska marknaden på tyska språket och dessa borde redan känna till de tillämpliga bestämmelserna. För övrigt ger fonden även vid behov leverantörerna upplysningar på engelska.
- (43) Beträffande det enligt uppgift låga distributionsstödet per film och den totalt ringa andelen av distribution via beställvideo för denna typ av stöd anser Tyskland att villkoren för beviljande av distributionsstöd inte skiljer sig från villkoren för beviljande av olika former av tekniskt stöd. Exempelvis kostnader för upprättande av den allmänna tekniska infrastrukturen för tillhandahållandet filmerna på de olika medierna kan aldrig bli föremål för stöd. Stödet beviljas för en viss produktion som kan främjas.
- (44) Slutligen, när det gäller argumentet att inhemska leverantörer av beställvideo skulle vara mindre berörda av avgiften eftersom vissa av dem är vertikalt integrerade beställvideotjänster och teve- eller kabelteveföretag vill Tyskland klargöra att detta för det första bara gäller vissa leverantörer och att man för det andra har missat att tevedelen i dessa företag också måste betala avgifter till filmfonderna.

⁽¹⁰⁾ COM(2014) 272 final, s. 4 och 5: "Vad gäller förekomsten av europeiska filmer framgår det av tillgängliga uppgifter att en global aktör (med verksamhet i 26 EU-länder) erbjuder i de största nationella affärerna fler europeiska biosuccéer och vinnare av europeiska filmpriser än de nationella tillhandahållarna av beställvideo."

4.2 Förenlighet med direktiv 2010/13/EU

- (45) Tyskland anser att den planerade avgiften inte faller under tillämpningsområdet för direktiv 2010/13/EU. Det bryter därför inte mot artikel 13.1 jämfört med artiklarna 2 och 3 i detta direktiv. Avgiften kan inte betraktas som en regleringsåtgärd som har effekt på medietjänster, och program för och distribution av dem. Främjandet av film är inte harmoniserat på unionsnivå. Uttagandet av avgiften på medietjänstens användningsort följer samma logik som inom unionen läggs till grund för den momsbeskattning av tjänster som gäller sedan den 1 januari 2015.
- (46) Beträffande den snabbt växande marknadsandelen för utländska leverantörer av beställvideo skulle det vara en konkurrensnackdel för de tyska leverantörerna om de var tvungna att betala en avgift som deras utländska konkurrenter på den nationella marknaden inte behöver betala. Exempelvis är iTunes, som inte är etablerad i Tyskland, redan idag den ledande leverantören av beställvideo för tyska filmer.

5. BEDÖMNING AV ÅTGÄRDEN

5.1 Förekomst av stöd

- (47) Som angetts i skälen 13 till 16 i detta beslut, är den beskrivna åtgärden ett statligt stöd i enlighet med artikel 107.1 i EUF-fördraget. Det finansiella stödet till främjande av filmdistribution betalas med statliga medel, det ger företag en ekonomisk fördel som är selektiv och kan snedvrída konkurrensen och handeln eller hota att snedvrída konkurrensen och handeln på den inre marknaden.

5.2 Den ändrade stödordningen för beställvideotjänsters förenlighet med artikel 107.3 d i EUF-fördraget.

- (48) Den planerade åtgärden (finansiellt stöd till beställvideotjänster utan säte eller etablering i Tyskland och uttagandet av en avgift från leverantörer av sådana tjänster) utgör en ändring av den stödordning som kommissionen har godkänt till och med den 31 december 2016. Kriterierna för bedömningen av statligt stöd har inte ändrats sedan det senaste godkännandet av stödordningen.
- (49) Kommissionen har redan förklarat stöd för filmdistribution genom beställvideotjänster i sig förenligt med artikel 107.3 d i EUF-fördraget ⁽¹⁾. Därför fastställde kommissionen redan i sitt inledningsbeslut att utvidgningen av antalet möjliga stödmottagare till företag som är etablerade utomlands i sig inte har någon negativ påverkan på en bedömning av förenligheten med denna artikel.

5.3 Eventuellt brott mot andra bestämmelser i unionsrätten

5.3.1 Förenlighet med artikel 110 i EUF-fördraget

- (50) Den nya avgiften bryter inte mot artikel 110 i EUF-fördraget. Utländska leverantörer av beställvideo kan även i praktiken ta del av stödet på samma sätt som tyska leverantörer. Såsom Tyskland har förklarat finns det i stödordningen effektiva verktyg som gör det möjligt för utländska leverantörer av beställvideo att ansöka om distributionsstöd på samma sätt som deras tyska konkurrenter.
- (51) Utländska företag har samma möjlighet att informera sig om möjligheten till stöd som företag med säte i Tyskland. I varje fall får de individuellt kännedom om detta om de är skyldiga att betala avgifter till en filmistributionsstödsfond. Dessutom beviljas stödet bara efter ansökan och ansökningar från utländska företag behandlas på samma sätt som ansökningar från tyska företag. Det beslutande organet är skyldigt att bedöma ansökningarna enbart på grundval av den kulturella kvaliteten som filmerna för vilka stöd söks håller. Därför är leverantörens etablering inte ett av de kriterier som det beslutande organet får lägga till grund för sitt beslut.
- (52) Dessutom får utländska leverantörer av tyskspråkiga filmer – liksom deras tyska konkurrenter – även indirekt nytta av främjandet av filmproduktionen i Tyskland. Genom detta stöd säkerställs ett permanent erbjudande av filmer som främjas av Tyskland och som de utländska leverantörerna kan ta in i sitt erbjudande. Detta bekräftats även av det faktum att andelen tyska filmer i deras kataloger är jämförbar med andelen i inhemska leverantörers kataloger.

⁽¹⁾ Se fotnot 4.

- (53) Företag X har anfört argumentet att inhemska leverantörer av beställvideo skulle vara mindre berörda av avgiften eftersom vissa av dem är vertikalt integrerade beställvideotjänster och teve- eller kabelteveföretag som även kan få produktionsstöd. Detta argument beaktar inte att en sådan differentiering mellan integrerade och icke integrerade företag inte har något samband med etableringsorten. Stödordningen skulle ge olika effekter även för tyska leverantörer av beställteve och beställvideo. Dessutom missas att även leverantörer av beställvideo producerar filmer som kan främjas.

5.3.2 Förenlighet med direktiv 2010/13/EU

- (54) Frågan är om den berörda avgiften, vars utformning gör att den tas ut på tjänster som riktar sig till en tysk publik, faller under tillämpningsområdet för direktiv 2010/13/EU. Avgiften går in i en offentlig fond (FFA) som användas till främjande av olika kulturella mål inom den audiovisuella sektorn. 30 % av de intäkter som avgiften ger användas till främjande av filmdistribution genom bildmedier eller beställvideotjänster. Resten går, tillsammans med avgifter från biografer och tevesändningsföretag, genom andra kanaler till det allmänna främjandet av filmproduktion eller filmdistribution.
- (55) Artikel 13.1 i direktiv 2010/13/EU innehåller bestämmelser om åtgärder i samband med främjandet av europeiska produktioner genom audiovisuella medietjänster på begäran samt att den medlemsstat som har jurisdiktion över leverantörer av sådana tjänster säkerställer ett sådant främjande. Detta kan exempelvis göras genom ett finansiellt bidrag till sådana tjänster för framställning av europeiska produktioner.
- (56) Det faktum att den ifrågavarande avgiften används till finansiering av en offentlig institution, vars uppgift bland annat är att främja framställningen och distribution av europeiska produktioner väcker tvivel på att den faller under artikel 13.1 i direktiv 2010/13/EU. I artikel 13.1 i direktiv 2010/13/EU anges inte om europeiska produktioner utan deltagande av andra parter än beställvideoleverantören själv ska främjas.
- (57) Dessutom skulle uttagandet av en sådan avgift som den ifrågavarande på tjänster från en medlemsstat som riktas till en annan medlemsstats marknad väcka frågan om inte principen i artikel 2.2 a i direktiv 2010/13/EU, att medlemsstaten där medietjänsteleverantören är etablerad har jurisdiktion över leverantören, ifrågasätts.
- (58) En ändring av direktiv 2010/13/EU har föreslagits för att säkerställa att direktivet på ett rimligt sätt tar hänsyn till de lineära och icke lineära utvecklingarna på marknaden i samband med audiovisuella medietjänster. Detta ändringsförslag antogs den 25 maj 2016 av kommissionen ⁽¹²⁾. I det klargörs att medlemsstaterna får kräva att leverantörer av audiovisuella medietjänster på begäran under deras jurisdiktion bidrar finansiellt till europeiska produktioner. Genom den föreslagna ändringen av artikel 13 preciseras särskilt att medlemsstaterna får kräva att leverantörer av audiovisuella medietjänster på begäran som riktas till en publik på deras territorier men är etablerade i andra medlemsstater att lämnar sådana bidrag. I sådana fall finns i ändringen regeln att det finansiella bidraget endast bör baseras på de intäkter som genereras i den medlemsstaten dit tjänsterna riktas. Om den medlemsstat där leverantören är etablerad inför ett finansiellt bidrag, ska den ta hänsyn till eventuella bidrag som införs av den medlemsstat dit tjänsten riktas.
- (59) Kommissionen anser att den föreslagna ordalydelsen i artikel 13 i direktiv 2010/13/EU är ett klagörande av det som redan har varit möjligt inom ramen för det idag gällande direktivet. Denna artikel ska inte heller i den lydelse som föreligger för syftet för föreliggande beslut förstås så, att den medlemsstat där leverantören är etablerad har fått den exklusiva behörigheten att ålägga leverantörer av medietjänster på begäran en avgift för att lämna ett bidrag till framställningen av europeiska produktioner, till förvärv av rättigheter till dessa europeiska produktioner eller till fastställande av andelen och/eller till framhävande av europeiska produktioner i programkatalogen för den audiovisuella medietjänsten på begäran. Ordalydelsen i artikeln är nämligen varken kategorisk eller obegränsad. Dessutom är uttagandet av en avgift från leverantörer av audiovisuella medietjänster på begäran bara ett exempel på möjliga åtgärder som medlemsstaten som har jurisdiktion kan vidta.
- (60) En tolkning enligt vilken ursprungslandsprincipen enligt artikel 2.1 i direktiv 2010/13/EU tillämpas på en avgift som den i föreliggande fall leder till situationer där leverantörer som är verksamma på samma marknad får olika skyldigheter. Faktiskt skulle en tolkning som innebär att en medlemsstat skulle bli tvungen att befria en leverantör

⁽¹²⁾ Förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om ändring av direktiv 2010/13/EU om samordning av vissa bestämmelser som fastställs i medlemsstaternas lagar och andra författningar om tillhandahållande av audiovisuella medietjänster, mot bakgrund av ändrade marknadsförhållanden (COM(2016) 287 final), <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/SV/TXT/?qid=1475053781431&uri=CELEX:52016PC0287>

av beställvideo som riktar sig till publiken i medlemsstaten men är etablerad i en annan medlemsstat från att erlægga ett bidrag till främjande av europeiska produktioner leda till diskriminering av leverantörer som är etablerade i den förstnämnda medlemsstaten och måste erlægga en avgift, när båda leverantörerna konkurrerar på samma marknad.

- (61) Dessutom var storleken på tillväxten av det gränsöverskridande tillhandahållandet av beställvideotjänster och, i enlighet med detta, betydelsen för bidragen till filmfonderna, som förklarats i skäl 28, ännu inte märkbar när direktiv 2010/13/EU trädde i kraft. Kommissionen konstaterar i synnerhet att den åtgärd som anmälts av Tyskland uttryckligen begränsar de avgiftspliktiga intäkterna till de intäkter som har genererats i mottagarmedlemsstaten och för vilka etableringsmedlemsstaten inte redan tar ut något bidrag.
- (62) Följaktligen ifrågasätts inte tillåtligheten för uttagandet av en avgift från vissa leverantörer av beställvideo som tillhandahåller sina tjänster från etableringsorter utanför Tyskland, särskilt inte baserat på direktiv 2010/13/EU.

6. SLUTSATS

- (63) Kommissionen drar därför slutsatsen att ändringen av stödordningen FFG som Tyskland avser att göra med avseende på främjandet av beställvideodistribution är förenlig med artikel 107.3 d och artikel 110 i EUF-fördraget och inte heller bryter mot direktiv 2010/13/EU.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE:

Artikel 1

Den åtgärd som Tyskland har för avsikt att vidta genom filmfinansieringslagen i dess lydelse enligt den sjunde ändringslagen är förenlig med den inre marknaden i enlighet med artikel 107.3 d i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt.

Därför godkänns genomförandet av åtgärden.

Artikel 2

Detta beslut riktar sig till Förbundsrepubliken Tyskland.

Utfärdat i Bryssel den 1 september 2016.

På kommissionens vägnar
Margrethe VESTAGER
Ledamot av kommissionen